מדינת ישראל
בתי הדין הרבניים

ב״ה

תיק 1227028/1

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב אליהו הישריק

המבקשת: פלונית (ע״י ב״כ עו״ד יוסף ויצמן)
נגד
המשיב: פלוני (ע״י ב״כ עו״ד כוכי דדון)

הנדון: בקשת רשות ערעור שבמקביל להליכים בבית הדין האזורי ושהוגשה בחוסר תום לב

החלטה

לפניי ׳בקשת רשות ערעור׳ שהגיש בא כוח המבקשת. בקשת רשות הערעור מופנית נגד חלק פסיקת המזונות שהיא סעיף א׳ בהחלטת בית הדין האזורי שניתנה ביום ג׳ בסיוון תשע״ט (6.6.19) והאומרת כדלהלן:

> לאחר שהצעת הפשרה שהציע בית הדין נדחתה ולאחר עיון בבקשות ותגובות הצדדים, מחליטים:
>
> א. האב ישלם 750 ש״ח מזונות זמניים עבור הבן לכל חודש.

עיינתי היטב בבקשת רשות הערעור כמו כן עיינתי היטב בחומר הנמצא בתיק האזורי והגעתי למסקנה דלהלן:

דינה של ׳בקשת רשות הערעור׳ – באופן שהוגשה – **להידחות על הסף**, ויתרה מכך: **טוב היה שלא הייתה מוגשת כלל.**

ובמה דברים אמורים?

ברור לכל מי שאך בקיא במקצת בסדרי הדיון הבסיסיים הקיימים בעולם המשפט כי **לא ייתכן כלל שיתקיימו הליכים מקבילים באותו עניין ממש בעת ובעונה אחת הן בערכאה הראשונה והן בערכאת הערעור**. פנייה אל ערכאת הערעור תיתכן אך ורק לאחר שמוצה לחלוטין העניין שעליו רוצים לפנות לערכאת הערעור.

דיון מקביל באותו עניין בשתי ערכאות לא זו בלבד שהוא פסול והרי הוא בגדר של ׳אין בריה כזו׳, **אלא יתרה מכך: ביכולתו להביא לתסבוכת משפטית שמקומה לא יכירנה** בעולם המשפט, שכן בהחלט עלול להיות מצב שבו כל ערכאה תגיע למסקנה הפוכה משל רעותה.

לכן, **חובת ׳מיצוי הליכים׳** בערכאה קמא **היא אבן הבסיס והמפתח לפתיחת השער לערכאת הערעור**. ללא שלב זה אין כל יכולת לפנות כלל אל ערכאת הערעור, קרי לבית הדין הגדול לערעורים.

אך **חמורה מכך היא אי־הצגת כל העובדות בעת הגשת ׳בקשת רשות ערעור׳** או ערעור, עובדות שיש בהן לשנות מקצה אל קצה את התייחסות בית הדין הגדול למה שהוגש בפניו.

קודם לכול עלינו להבהיר כי החלטת בית הדין האזורי בעניין גובה המזונות היא החלטה ל׳מזונות זמניים׳ ותו לא.

בעקבות ההחלטה נשואת הערעור פנה בא כוח המבקשת אל בית הדין האזורי וקבל על כי לא התקיים דיון ענייני תוך הופעת הצדדים לפני בית הדין האזורי בעניין המזונות. לפיכך הוא פונה אל בית הדין האזורי לקיים דיון לגופה של תביעת המזונות.

על טענה זו ממש הוא חוזר בכתב ׳בקשת רשות הערעור׳ שהוגשה (ראה סעיף 6 בכתב בקשת רשות הערעור) אל בית הדין הגדול.

אך **משום מה ׳שכח׳ בא כוח המבקשת לציין פרט ׳זניח׳** בעת הגשת הבקשה **והוא כי בית הדין האזורי אכן נענה לבקשתו** ביום י״ג בסיוון תשע״ט (16.6.19) והוציא את ההחלטה הקצרה כדלהלן: ״בקשת האישה לשינוי החלטה של מזונות זמניים וכן לחייב דמי מדור – בית הדין ישמע את טענות האישה בדיון שייקבע.״

כלומר הרי לפנינו כי **לא זו בלבד שבית הדין לא דחה את הבקשה לקיים דיון** ענייני בתביעת המזונות שהגיש בא כוח האישה, **אלא שהחליט החלטה פוזיטיבית לקיים דיון** ולשמוע את טענות האישה בדיון שיקבע.

התמיהה אך גוברת מעיון בסעיף 7 של בקשת רשות הערעור **שבו מסתמך בא כוח המבקשת** על החלטה זו ממש **אך משום מה בחר רק להזכיר באופן סתמי** ׳החליט בית הדין קמא כי לא ישונו דמי המזונות הזמניים׳ אך משום מה לא הביא את ההחלטה על קיום דיון.

המצב הוא ש**לעת הזאת מתנהלת תביעת המזונות בפני בית הדין הרבני האזורי**. זאת בהתאם ובמענה **לבקשת בא כוח המבקשת עצמו. הא כיצד פונה בא כוח המבקשת בעת ובעונה אחת** אל בית הדין הגדול **בבקשת רשות ערעור**, הרי הוא עומד בפני דיון העומד להתקיים בבית הדין הרבני האזורי שנקבע על פי בקשתו?

כאמור: ראשית, לא תיתכן כל אפשרות משפטית לדון בעת ובעונה אחת בשתי ערכאות, הראשונה הבסיסית וערכאת הערעור.

שנית, הרי לא מוצו ההליכים בבית דין קמא, נקבע דיון אך עדיין לא התקיים וממילא לא ניתנה פסיקה כל שהיא באשר לטענות האישה לגבי גובה המזונות.

ביום ט״ו בסיוון תשע״ט (18.6.19), כלומר יום לפני פנייתו אל בית הדין הגדול, פנה בא כוח המבקשת אל בית הדין האזורי בבקשה לנתינת נימוקים. כלומר הוא עצמו חש כי הוא בהליכים של עניין תביעת המזונות בפני בית הדין האזורי.

זאת ועוד, **בה בשעה שהניח את בקשת רשות הערעור** לפני בית הדין הגדול **ואף לאחר מכן פנה בא כוח המבקשת אל בית הדין האזורי** והציע מטעמו תאריכים המתאימים לו לשם קיום דיון בבית הדין האזורי בעניין המזונות. והוא **אכן קיבל את מבוקשו** – ראה החלטת בית הדין האזורי מיום א׳ בתמוז תשע״ט (4.7.19):

> בהמשך להחלטה מתאריך ג׳ בסיוון התשע״ט (6.6.2019), מזכירות בית הדין תקבע מועד דיון על פי המועדים המוצאים בבקשה ולפי אפשרות יומן בית הדין.

ובעקבות ההחלטה קיבל זימון לדיון. יש לציין שאת האפשרות לקבוע דיון במועד שנקבע, בחודש ספטמבר, הוצעה הציע בא כוח המבקשת עצמו.

מעבר לכך שהדיון במקביל אינו אפשרי כלל מן הבחינה המשפטית, כמו שהתבאר לעיל, הרי **שיש לראות בעצם הגשת 'בקשת רשות הערעור' תוך אי־הצגת המצב המשפטי** הקיים בבית הדין האזורי **ותוך העלמת העובדות צעד שנעשה שלא בתום לב.**

אף **מסיבה זו לבדה דינה של הבקשה להידחות על הסף.**

במקרים קודמים כאלו **שבהם הוגשה בקשה** לרשות ערעור **ללא גילוי נאות של המצב המשפטי ובעצם תוך העלמתו, הוטלו על המבקש הוצאות** אם לטובת אוצר המדינה עקב בזבוז זמן שיפוטי שלא בתום לב ואם לטובת המשיב – אם הייתה החלטה שיפוטית כי עליו להגיש תגובה.

מכל מקום נימנע מכך הפעם היות **שעל פי תיאורו** של בא כוח המבקשת **מצבה הכספי אינו שפיר**. ועוד: למעשה **ככל שיוטל על המבקשת** עצמה **סכום ההוצאות** יהא בכך צעד לא הוגן היות שכך נמצא **שהמבקשת 'תשלם' על התנהלותו של בא כוחה בשעה שאין לה כל ידע משפטי** ועל בא כוחה היה מוטל עניין זה. זהו מצב המוגדר בתלמוד **'טוביה חטא וזיגוד מינגד'**, כלומר האחד חטא והשני משלם ונענש על כך.

בכל אופן יש לראות בהתנהלות זו של בא כוח האישה התנהלות שאינה ראויה.

לסיכום

דינה של הבקשה להידחות על הסף מהטעמים שנזכרו:

1. לא ייתכן כלל מצב משפטי בו יידון עניין זהה הן בבית הדין האזורי והן בערכאת הערעור.
2. ההליכים כלל לא מוצו בפני בית הדין האזורי.
3. הבקשה הוגשה תוך העלמת דברים ויש לראות בכך הגשה שלא בתום לב.

נפסק

על פי האמור מוחלט:

א. בקשת רשות הערעור נדחית על הסף.

ב. לפנים משורת הדין בלבד לא מוטל חיוב תשלום הוצאות על המבקשת.

ג. התיק נסגר.

ד. ההחלטה מותרת בפרסום בהשמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום י"א בתמוז התשע"ט (14.7.2019).

הרב אליהו הישריק

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה